

καὶ σκορπίζον κομψεὶ
κάθε δίκηρ του ζῆταί.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς κουβαλοῦ σακμά στερλίνας,
καί' σὸ Κεντιμὸ τῆς πάνε,
κ' ἐκεῖ μέσα τῆς σορπάνε
καὶ τῆς κάνουν καρβαλίνας.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς καταπίνονται θεσμοὶ
μὲ ποτήρια, μὲ φλασκιά,
καὶ φουσκόνουν σὰν ἄσκα
κ' οἱ προῦπολοισμοὶ.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς διηγούνται τόσα κλέα
Σακαράκηδες μεγάλοι,
καὶ σὲ καθενὸς κεφάλι
βλέπεις περικεφαλατά.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς καὶ τὰ κἀνκαλά τὴ σείρα
τὰ κνιτάεις γόνιμα,
βρίσκεις λίγο χαρακτήρα,
βρίσκεις λίγο φρόνημα.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς πλύνεται τὸ κάθε σίγμα
κ' ὄλ' οἱ νόμοι λειτουργοῦν μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σίγμα.
Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς λογικέονται πολλοὶ,
τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς διελύθη κ' ἡ Βουλή.

Καὶ παντοῦ συνδυασμῶν ζύμοσις παρατηρεῖται,
κ' ὁ λαὸς παρηγορεῖται
πὼς τῆς δόξης τὸ καμίνι
καθὼς εἶναι δὲν θά μείνη.

Τώρα βλέπεις μὴ χαρὰ
κ' ὁ χορὸς νὰ καταβαίνει
καὶ νὰ φθάνη τὸ χαρτί.

Καὶ πιστεύεις μὴ φορὰ
ὁ Καρνάβαλος νὰ γένη
ἐθνική μας ἐορτή.

Ἄδουσαξαν οἱ παλιο-Βλάχοι,
ποῦ μᾶς ἔχουν σὸ στομάχι,
πῆσανε κ' αὐτοὶ φωνιά
καὶ μᾶς δίνουν εἰς ταῦτά.

Ἄδουσαξαν κ' ἐκεῖ' οἱ μούλοι,
τῶν Ἀδουρικῶν οἱ δούλοι.
Κ' ἄν ἐλίσσαξεν καί τι ;
κ' ὁ χορὸς καλά κρατεῖ.

Οἱ λυσάντες Ὀσποδάροι
τοῦ κυρίου Δαχοβάρη,
ποῦ πομπέουν τὴν ἀλδῶ,
καὶ τὸ μαῦρο μας χαβίρα
περιδρόμασαν ἔδῶ.

Σήμερα μᾶς σκυλοβρίζουν,
ἀπηνῶς μᾶς ἐξορίζουν,
τῆς σημαίσις μας πατοῦν
καί' σὸ κάρρα τῆς πετοῦν.

Βρήκανε μ' ἐμάς δουλεμαῖς
καὶ σηκόνουν ἐμμανεῖς,
κ' ὄλο κατακεφαλαῖς
δίνουν' στοὺς ὁμογενεῖς.

Τὰ πολλὰ τὰ βάσανά των νὰ τὰ πῶ λεπτομερῶς
δὲν μοῦ φαίνεται καρδὸς,
θὰ γαλάση κ' ὁ χορὸς.
Ὅλοι σας τὰ ξερετε...
μασκαράδες, χαίρετε.

Κ' ἄν ἐκεῖν' οἱ χαβιράδες μᾶς ἐμπήκανε στὴ μύτη
ἄς τὸ στρώσωμε βαρεῖά,
καὶ τὸν φίλο Γκολουχόρακη θὰ τὸν βάλωμε μεστὴ
νὰ μαζέγη τὰ λουριὰ
τῶν κυρίων Ὀσποδάρων,
τοῦ πολιτισμοῦ γαϊδάρων.

Μὲ τὸν πατριμὸ Δισόκο
ἄδουσαξε κ' ὁ Τοσιλέκο.
Κ' ἄν ἐλίσσαξε καί τι ;
κ' ὁ χορὸς καλά κρατεῖ.
Τὰ παπούτσια μου πετιῶ,
τοὺς χορὸς δὲν παραιτῶ.

Τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς ἔχωμε φιλοτιμία,
τώρα γίνεται χορὸς καὶ σ' ἐμὲ τὸν φραδαλό,
κ' ἐνθ' παύουν οἱ κλανθμοὶ καθενὸς Ἱερεμία,
τώρα τῆς Ἀποκρηαῖς μωβρεχεται, παιδιὰ, νὰ κλαίει.

(Ὅλοθνα σὸ σαλιὸν μασκαράδες προχωροῦν
μ' ἄμφότες διαφορὸς πρασιτόπου ποιμιλλας,
ὅταν ἔρχεται θεομαῖον Προσωπεῖον Σιδηροῦν
τρομερὸν, μωστηριώδες σὰν κ' ἐκείνο τῆς Γαλλίας.

Ὅλοι γέροντες καὶ νέοι
στέκουν' μπρὸς του κερηναῖοι,
καὶ ζητοῦν νὰ μάθουν ποῖον
τὸ φρεκῶδες προσωπεῖον.

Ἐτόμαξε κ' ὁ Φασουλῆς, ποῦ χαροῦμενος ἐπήδα,
μὲ τοιαύτην προσωπίδα.
Ὅλοι τῆχουν σὰν χαμένα
καὶ τοὺς πάει τρία κ' ἕνα.

Ἐξαφνα τὸ Προσωπεῖον εἰς τὸ μέσον τῆς αἰδοῦσης
ὀμιλεῖ μωστηριώδες,
κ' ὄλον σταματοῦν οἱ πόδες,
λὲς καὶ νάβλεπαν ἔμπροσ τὸν τὸ κεφάλι τῆς Μεδοῦσης.

Ἡ Προσωπεῖς ἡ Σιδηρῶ
τοιαῦτα λέγει τρομερά.

Ἐμ' ἐκείνος, ποῦ βροντῶ μέσα σὸ Σερρακεράτο,
κ' ἔχω κόμμα ποτιστάτο.

Ἐμ' ἐκείνος, ποῦ θὰ βγάλω τὸ σπαθὶ καὶ τὴν κορδῶνα
μέσ' ἀπὸ τὸ Παρλαμέντο γιὰ νὰ πῆγ' σὸν στρατώνα.

Τρόμος, πανικός καὶ φρίκη,
πᾶν οἱ Σακαράκηδες,
πᾶνε τώρα κ' οἱ Κροῦνοὶ,
πᾶνε κ' οἱ Σπυράκηδες.

Είμαι Κόντες Σακαράνας, είμαι Κόντες Σαρασνέρας,
 και οὐ ξέρω και μὲ ξέρεις.
 Είμαι Κόντες σπιρουατάς,
 ἄρεως δαυμόνιος,
 ὅτι Βουλή κι' ὁ Μομφεράτος
 μ' εἶπε Τελαμώνιος.

Είμαι Κόντες σιδερένης και στρατεύματα ζητώ...
 ἔδωκαν ἐπὶ πᾶσα, τὴν διάλωσαν κρατῶ,
 ἐπὶ τὴν αἰθουσαν προβάλλω διαλύσεις μαμπουλάς
 καὶ τὰ σκαζέται μ' ἡγοσάδι μου κάθε φίλος φραουλάς.

Οὐ στρατεύματα και τώρα δὲν γενοῦν ἐκ τοῦ προχείρου
 εἶπε ῥῆγαν' στο κράτος και καλὸ ξημέρωμα...
 Είμαι Κόντες Κερκυραῖος τοῦ πυρός και τοῦ σιδήρου
 καὶ πολλὸν θὰ κάνω μοδιτρα νᾶναι γιὰ σιδερωμα.

Καινοὺ σπαθάνου πλέον κάσιανα δὲν θὰ χαρίσω
 καὶ τὸν σιδηροῦν αἰῶνα τὴν Ἑλλάδα θὰ γυρίσω.
 Προσοπίον σιδηροῦν
 εἰλοῖνα θὰ φορῶ,
 κι' ὅσους τώρα μᾶς βαροῦν
 δυνατὰ θὰ τοὺς βαρῶ.

Ὅσοι σὲν ρεπουμπλικάνο...
 ἔπαθε και πάλι φράσκα...
 τί συνδυασμοὺς θὰ κάνω,
 ποῦ θὰ στένουν ὀλοι γάσκα.

Θὰ οὐς βγάλω τὴν Ἑλλάδα πρῶτη πολεμάχα ποῦρα
 και τὸ γέλιο της θὰ κερῆν προσοπίος πολεμική...
 ἔπλερα και τοῦ Δραγοῦμη τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα
 οὐ συνδυασμοὺς θὰ γίνῃ τραγικῶς στὴν Ἀτική.

Τι συνδυασμοὺς και τοῦτος !.. βρόντησε, πατερὲ Ἑλλάς...
 τί σοῦ λέει κι' ὁ Δεβίτης ; ἀμμὲ κι' ὁ Ζυγομαλάς ;
 Ἐναντίον τῶν βαρβάρων ζήτημα μὲ στρατοὺς ἐτοίμη,
 κι' ἔν ἑλθῇ κι' ὁ Γουταράνης αἰωνία τον ἡ μνήμη.

Και Βουλγάρους και Ρωμοῦνους μὲ ποῦλο παροξυσμῶ
 σκέπτομαι νὰ τοὺς κτυπήσω,
 και μού λην ἐμπρός και πίσω :
 πάρε με κι' ἐμένα, μάχημα, μέσα ἴστον συνδυασμῶ.

Φέρετε κάλπαϊς, κράνη, μπόταις...
 φόρα πᾶλα, μπόιμ και βάραι,
 κι' ὁ Σκουζὲς ἄς στέλλῃ νῆσας
 τοῦ κυρίου Λαχοβάρη.

(Τοιαῦτα λέγ' ἡ Προσοπίος κι' ἀρχίζει νὰ βροντᾷ
 κι' ὁ τοῖμπος ὁ Φασουλῆς εὐχόμενος κοντά.)

Φ. — Ἀμμ' δὲν μᾶς λὲς πῶς εἶσαι σὺ, πολέμαρχε Κορφαῖτη,
 ποῦ πῆρες τὴν διάνου και σουπταμα σπολλάτη ;
 δὲν ξέρεις πῶς φοβήθηκα και τι τρομέρα ἴππερα,
 Κορφαῖτη μου φροσῆρα,
 μόλις ἐμπήκες ἀπὸ χορὸ μ' αὐτὸ τὸ προσοπίο,
 ποῦκαρε τὸ Ρωμᾶϊκὸ Νομισματικοῦτοῖο.

Τὴν μέση σου τὴν λιγερὴ μὲς ἀπὸ χορὸ μου εἶσε,
 δευτε πολέμουσ φάλομεν κι' ἐυλογικῶς θαῖλας...
 καθόλου δὲν ὀφείριας κι' ἐνόμοσ πῶς εἶσαι
 ἡ Προσοπίος ἡ Σιδηρᾶ τῆς παλαιᾶς Γαλλίας.

Μὴν τρέμη κανενὸς καρδιά,
 κι' ὁ Κόντες εἶναι, βρε παιδιὰ,
 ποῦ κατ' ἀδιάς διέλυσε τὸ λάλο Βουλευτήριον...
 ὁ Κόντες εἶναι, βρε παιδιὰ, κι' ἐλθὲ τὸ μυστήριον.

(*"Εστὶ μιλῆι κ' οἱ χορευταὶ προβαίνουν τολμηρὰ
μὲς στοῦ χοροῦ τὸ σφίγος,
κ' ἄλλη δευτέρα Προσωπίς προσήλθε Σιδηρᾷ,
κ' ἔδλους τοὺς πᾶναι ὄφιος.)*

**Κ2' ἡ Δευτέρα Προσωπίς
μὲ ρομφαίαν ἄστραπηϊς.**

*Μὲ Προσωπίων Σιδηροῦν κ' ἔγω παρακορόνω...
βαρῶταε καὶ σὰς ἔραγα... συνδυασμοὺς σκαρόνω.
"Αἰτ ! ξεφανίζω σήμερα μὲ μῦαν ἐρημερίδα,
ὅπου θὰ κἀν μερικὸς νὰ βγάλουν ἀγουρίδα.*

*"Αἰτ, Κόντε, ποῦ τὸ Σύνταγμα τόμανε γιὰ τὸ κάρω
κ' ὅπως ἐγὼ δὲν τὸ φρονεῖς...
τὸ προσωπίων ποῦ φορεῖς
μὲ προσωπίων σιδηροῦν ἐγὼ θὰ τὸ τρακάρω.*

*"Αἰτ, Κόντε, τῆς ρεπούμπλικας φοβήσου τὸ γουροῦσι,
ὁ σιδηρὸς τὸν σιδηρὸν σ' ἤϊς κἀλλαις θ' ἀντικρούση.
"Αἰτ, Κόντε χαριτόβρετε, ποῦ μὲ κυτῆς σὰν Ἄρης,
ἄιτ, ποῦ δὲν τὸ λυζα ποτὲ διάλυσι νὰ πάρης.*

*"Αἰτ λὰ, ποῦ μᾶς διέλυσε χωρὶς κανένα λόγο,
ἔιτ, σιδηρῆ, ποῦ μ' ἔκανε τὰ σίδηρα νὰ τρώγω,
καὶ σὲ Μωρητᾷ καὶ Ρούμειλ νὰ πάω νὰ κηρύξω
πᾶς χιῶτικῆ τῆν ἔπαθα καὶ πρέπει νὰ σὲ ὀφείω.*

*"Αἰτ, Κόντε, ποῦ σὲ σκαζόνουε βαρεῖς σανίδων γδοῦποι,
θὰ φά' ἡ μῆγας σίδηρο κ' ἄτομί τὸ κουνούπι.
"Αἰτ, Κόντε, ποῦ συνδυασμοὺς ἐσκαρώουε μακάριος,
ἄιτ, ὅπου θέλει σιδηροῦς νὰ γίγης Καγκελάρου.*

*"Αἰτ, Κόντε, ποῦ μὲ σιδηρᾶν μορφάεις προσωπίδα,
κ' ἴσως καὶ τὴν ἀναγκασθᾶν νὰ θράξω τῆν σανίδα.
Γιὰ τῆν Ἄρχῆ μ' ἀρέσουνε τὰ Σιέμματα κ' οἱ Θρόνοι,
γιὰ τῆν Ἀντιπολίτευσι μ' ἀρέσει τὸ καθρόνι.*

(*Ἐπει καὶ νέα τὸν χορὸν κατέλαβε τρομάρα,
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ ποτηρὸς
εἶπε κ' εἰς τοῦτον τολμηρῶς:
σ' ἐγγνώρισα, σ' ἐγγνώρισα, καὶ ποῦ τῆν νῆς τῆν κλάρα ;
"Ο Ῥάλλης εἶναι, βρε παιδιὰ, ποῦναι πολλὸν κουμπάρου,
κ' ὄλοι ξεφοβήθηκαν κ' ἐπῆραν πάλι θάρρος,
κ' ἔνας μονγγὸς μὲ σχήματα πολλοὺς ἐστεινωκώρησε,
κ' ὁ Φασουλῆς σὰν ἔξυπνος εὐθὺς τὸν ἀνεγνώρισε.)*

*Φ. — Ἴτε, μετρημισμένον, κ' ἄς ἀρχίσῃ κοιτηρὸν,
θλῆχωμ' ἔκλογαῖς καὶ κἀλλαις μὲ τὰ βάρη τῶν βαγῶν,
κ' ἐκκλησιαῖς μικραῖς μεγάλας σὰν ταβέρνας θὰ γενοῦν
κ' ὅποισι πατέρες ψηφοφόρους θὰ κερνοῦν.*

*Τοῦ μικροῦ τοῦ Διονύσου θὰ τελώσωμεν θυσίας,
δὲν θ' ἀποσῆτε παλάδες καὶ ψαλμοῦδων ἤχους,
δὲν θὰ ψάλλουν τὸν Νυμφίον τὸν γλυκὺν τῆς Ἐκκλησίας,
μὰ θὰ ψάλλουν τοὺς Νυμφίους τῆς Βουλῆς τῆς προσεχοῦς.*

*Λάβαρα θὰ κυματίζουν σ' ἡς ἀνοίξεως τὰς σφῆρας ;
κ' ὁ σωτήριος ἀγὼν
σωτηριῶν ἔκλογων
θὰ συμπέση λὴν ἔφετος μὲ τῆν ἐορτὴν τῆς Λάβρας,
καὶ σκαὶ σελτῶν προγόνων τὰ μνημῆα των θ' ἀφήσου
καὶ θὰ τρέξουν νὰ ψηφίσουν.*

*' Ἐκλογαῖς, γιορταῖς τῆς Λάβρας, ἑβδομάδες τῶν παθῶν,
τί πανόγραμμα καὶ τοῦτο ποῦ καλὸ κ' ἀπὸ τοῦ Θέου.
"Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
κλῆτισ' ὁ σκασι γερὸ
' στὴ Βουλῆ τῆ σπαθοφόρα,
κ' ἄλλη θὰ μᾶς φέρουν τώρα.*

*Πορὸς εἶδε πρᾶσιον δευτερί,
—πόσι τῆν ἔπαθαν χορηγῆ ! —
καί' στῆν κορηφῆ μάλ' ἀμματα
—τί συμφοραῖς καὶ κλάμματα ! —*

*Πορὸς εἶδε θηλυκὸ παπὰ καὶ θᾶκο γκαστρωμένο,
πορὸς εἶδε καὶ συνδυασμὸ σ' ἡς ἔκλογαῖς παρθένο.
Χορεύει ἐν συνδυασμοῖς, κ' ὁ Φασουλῆς ὁ μῆγης
χειροκροτεῖ συνδυασμῶν μεσοπαρθέτων μῆγεις.*

*Ἐπει αὐτὰ κ' ἐσκαρώουε σ' ὅτους χορευτὰς στεφάνους
κ' ἔποινησαν ἔξοδα καὶ μὸχθους ἐξιστόρησε,
κ' ὁ Καραπάνος μ' ἄλλους ὄρῳ προσήλθε Καραπάνου,
κ' ὁ Φασουλῆς αὐτοσυγμὰ κ' ἔκνοιους τοὺς ἐγγνώρισε.*

*Μὰ φώναξε κ' ἡ Φασουλῆ μὲ κόκκινον φουστάνι :
πολὸν καλὰ μὲ τοὺς χοροὺς περᾶσαι κ' ἔφετος,
καὶ μία προσωπίς καλῆς περιεργος ἐφάνη,
κ' ὁ Φασουλῆς κατάλαβε πᾶς ἡτ ὁ Περικίετος.*

*Μπράβο, τοῦ λέγει, πέτυχε, καὶ τοδοφίξε τὸ χερί,
κ' ὁ Περικίετος ὁ μαυραρᾶς μὲ τοὺς χυδαίους τρόπους
τῆν προσωπίδα τῆν καλῆν σ' ὁ πλῆθος περιφέρει,
καὶ χαλμοπρόσωπος γιὰ τὸς σιδηροπροσώπους.*

*Κ' ὁ μᾶλος ἐτελείωσε μὲ βρόντο δυνατὸ
κἀποιας τραγῆς Σιγηράας...
δὲν εἶχανε περᾶσαι κ' ἡ λάμπαις ἀρετὸ
κ' ἔδωσαν πρὶν τῆς ἑώρας.*

**Καὶ καρποσαῖς ποιηταῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

*Εἰς τὸν Ποταμὸν Κυθήρων γάμοι πατριαρχικοὶ ..
ὁ Μανώλης ὁ Κουκούλης, ποῦναι στῆν Ἀμερικῆ,
κ' ἡ Ρεγγίνα τὸν Μπαβεία, ποῦχει κ' ἀρετῆ καὶ χάρι,
μὲ πολλὰς εὐχὰς ἀπ' ὄλους ἔγιναν χοροὺ ζευγάρι.
Καὶ τὸν Κάπτα τὸν Κουκούλη τὸν εὐάναν κουμπάρου...
κῆμα ποῦ κ' ἐγὼ δὲν ἤμουν τὰ κουφέτα των νὰ πάρω.*